

Arrest

nr. 159 200 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker op 6 september 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. PLANCKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 14 september 2010 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan.

Uit nazicht van het vision-systeem blijkt dat aan de verzoeker door Italië een visum kort verblijf (type C) zou zijn verleend. Ten gevolge daarvan dient de Belgische overheid op 30 september 2010 een verzoek tot overname in bij de bevoegde Italiaanse instanties met toepassing van artikel 9.2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening). Op 11 januari 2011 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit agreement* vast, in toepassing van artikel 18 (7) van de Dublin II-Verordening.

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest nr. 63 103 van 15 juni 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 18 oktober 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 februari 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.3. Op 6 juli 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.4. Op 25 augustus 2011 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 22 juni 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 89 951 van 18 oktober 2012 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.5. Op 22 november 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 6 september 2013 kennis neemt. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 22.02.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.10.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.10.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 22.02.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1 Algemeen

15. Met de Afdeling Wetgeving van de Raad van State moet worden aanvaard dat er een niet-geschreven grondrecht bestaat, inhoudend dat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.”

16. De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, uiteindelijk, naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is. Een beslissing die op wettige beweegredenen steunt, is onwettig indien deze beweegredenen in feite niet aanwezig zijn.

*17. Artikelen 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)*

18. Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

2.2 In casu

(i) De bestreden beslissing

19. De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds zouden zijn ingeroepen in het kader van het verzoek tot machtiging tot verblijf van 18 oktober 2010. De bestreden beslissing beroept zich hiervoor op artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. De gezondheidstoestand van verzoeker zou ongewijzigd zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 18 oktober 2010 en het voorlegde medisch getuigschrift zou de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker slechts bevestigen. In de beslissing van 22 februari 2011 zou reeds uitgebreid zijn ingegaan op de

gezondheidstoestand van betrokkene en zouden de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker zijn onderzocht.

22. Het relevante deel van de beslissing van 22 februari 2011, waarnaar wordt verwezen, stelt het volgende:

"Wat betreft de medische problematiek van A. H. (...); op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de arts-attache in haar medisch verslag van 18.02.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) dat betrokkene een aandoening heeft die al sinds zijn geboorte aanwezig is. Zij stelt verder dat er geen sprake is van een evolutieve medische problematiek/gewijzigde medische toestand dewelke een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Ook de aard van de behandeling werd niet beschreven in het medisch attest. De arts- attache concludeert dan ook dat het hier niet gaat om een actuele aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit met actuele noodzaak tot medische behandeling. De betrokkene kan ook reizen, maar hulp en aanwezigheid van familie is aangewezen. Aangezien deze beslissing ook geldt voor de moeder van betrokkene kan zij betrokkene vergezellen en hem de nodige steun verlenen.

Voor beide personen komt de arts-attache tot volgende algemene conclusie:

"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mijns insziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van bestemming, Italië. "

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
- 2) blijkt niet dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)"

(ii) schending van de materiële motiveringsplicht

23. De bestreden beslissing stelt dat de ingeroepen elementen in de aanvraag van 22 november 2012 dezelfde zijn als deze van de aanvraag van 18 oktober 2010. Dit is incorrect. Het verzoek van 22 november 2012 bevat immers elementen die niet werden ingeroepen in de aanvraag van 18 oktober 2010.

24. Ten eerste bevat het verzoek van 22 november 2012 nieuwe informatie over de aandoening van de heer A. (...), namelijk dat op 17 september 2012 de gemachtigde ambtenaar van de FOD Sociale Zekerheid aan de heer A. (...) het attest heeft uitgereikt dat bevestigt dat hij voor een onbepaalde periode lijdt aan een reductie van zijn verdien capaciteit, tot één derde of minder (bijlage 4 bij stuk 6). Dit kon niet worden ingeroepen op het moment van de aanvraag van 18 oktober 2010 (stuk 2)

25. Ten tweede omschrijft het verzoek van 22 november 2012 de behandeling, een omschrijving die volgens de art-attaché in haar advies bij de beslissing van 22 februari 2011 ontbrak.

Het verzoek van 22 november 2012 bevat de volgende omschrijving van de behandeling:

"Ingevolge deze medische omstandigheden is de heer H. (...) zwaar zorgbehoevend en heeft hij voor de rest van zijn leven gepaste verzorging en begeleiding, zoals fysiotherapie, nodig. Zorg is daarenboven vereist bij het zich verplaatsen, de bereiding en het innemen van voedsel, persoonlijke hygiëne, het onderhoud van de leefomgeving, het besef van gevaar bij afwezigheid van controle en communicatie met anderen [...]. Het geheel van zijn problemen (met inbegrip van zijn mentale problemen) tast zijn mogelijkheid om autonoom in de samenleving te functioneren, dus voor zichzelf een inkomen te voorzien, zwaar aan [...].

In het standaard medisch attest van Dr. A. (...) (bijlage 3 bij stuk 6) worden als medicamenteuze behandeling de geneesmiddelen Sirdalud, Virgan en Maxidex opgesomd. Daarenboven vermeldt het attest de noodzaak van oftalmologische, psychiatrische, fysiotherapeutische en gastro-enterologische

opvolging, voor een onbepaalde tijd. Het medisch attest van dokter P. (...) bij het verzoek van 18 oktober 2010 bevat geen informatie over de noodzakelijke behandeling (stuk 2).

Voor de volledigheid wenst verzoeker te wijzen op het recente attest van erkenning van een handicap van de FOD Sociale Zaken van 27 maart 2013 dat een gedetailleerd overzicht van de reductie in autonomie van de verzoeker bevat en dus de zorgvraag van verzoeker duidelijk omschrijft (stuk 8).

Al deze elementen waren niet gekend voor DVZ bij het nemen van de beslissing van 22 februari 2011. De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht door te stellen dat het voorgelegde medisch getuigschrift de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker slechts zou bevestigen. Integendeel, het verzoek van 22 november 2012 bevat nieuwe elementen die DVZ had moeten toetsen bij het nemen van een beslissing, en dat is af te leiden uit het verslag van de arts-attaché bij de beslissing van 22 februari 2011 zelf, nu deze stelt dat de het medisch getuigschrift bij de aanvraag van 18 oktober 2010 de aard van de behandeling niet omschrijft.

26. Ten derde bevat het verzoek van 22 november 2012 nieuwe elementen met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Het verzoek van 22 november 2012 bevat de volgende omschrijving:

"Het is weinig waarschijnlijk dat in Armenië de heer H. (...) voldoende toegang zou hebben tot de medische en psychologische begeleiding waaraan hij (steeds meer) nood heeft.

In het algemeen kunnen de volgende zaken over de Armeense gezondheidszorg worden gesteld:

- De (formele en informele) kostprijs van medische zorgverstrekking is hoog, waardoor de toegang voor de personen die hulp nodig hebben gelimiteerd is. In het geval van de heer H. (...) stelt zich hier zeker een probleem net nu hij door zijn medische toestand veel moeilijker voor zichzelf in een inkomen kan voorzien om medische zorgverstrekking te betalen.*
- De kwaliteit van de medische dienstverlening is twijfelachtig.*
- Vele medische centra bezitten onvoldoende moderne medische apparatuur en personeel.*

Specifiek met betrekking tot geestelijke gezondheidszorg is de betreffende dienstverlening in Armenië onvoldoende, en wat beschikbaar is, is onvoldoende geïntegreerd in het primaire zorgsysteem. Er is een gebrek aan opgeleide sociaal werkers en andere geestelijke gezondheidsprofessionals. Bovendien worden personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd door de bevolking. Adequate vorming en sensibilisering ontbreken en worden niet door de overheid ondersteund. In deze context is het dus zeer moeilijk voor verzoeker om zijn noodzakelijke begeleiding te vinden of gewoonweg te functioneren.

Ten slotte moet nog gewezen worden op de grote moeilijkheid die de heer H. (...) zal hebben om een inkomen te hebben in Armenië:

"In practice the employees refrain from giving jobs to disabled persons. The number of employed disabled capable to work is very low. "The situation in this sphere after the collapse of the USSR worsened, because in the Soviet period enterprises for the blind, deaf and other people with disabilities had functioned. After the recognition of the country's independence, most of enterprises were closed in Armenia, including those for people with disabilities as well."(...)98 The work places and conditions do not fit to disabled persons' needs. On the other hand, the disabled themselves are not ready for work requirements existing in Armenian labour market. The process of professional education and job provision of disabled is insufficient." "

Het verzoek van 18 oktober 2010 stelt louter dat verzoeker geen toegang heeft tot een adequate gezondheidszorg in Armenië, en bevat hierover geen verdere informatie (stuk 2). Bovendien beperkt de beslissing van DVZ zich tot de vaststelling dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van overname (in casu Italië) een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De gevolgen van een eventuele terugkeer naar Armenië worden door deze beslissing niet onderzocht (stuk 3).

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht door te stellen dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van

verzoeker al zijn onderzocht terwijl (i) de beslissing van 22 februari 2011 betrekking heeft op de situatie in Italië, (ii) het verzoek van 18 oktober 2010 slechts één zin met betrekking tot de situatie in Armenië bevat, en (iii) het verzoek van 22 november 2012 een uitgebreidere analyse van de situatie in Armenië bevat, met verwijzing naar bronnen. Bij het nemen van een beslissing over het verzoek van 22 november 2012 had DVZ deze elementen nieuwe moeten onderzoeken.

27. Tenslotte dient nog te worden gewezen op het vonnis van de vrederechter van 20 september 2013, tot gedwongen opname van de heer A. (...). Deze gedwongen opname is het gevolg van een dreigende zelfmoordpoging en voortdurende suïcidale uitspraken door de heer A. (...) (stuk 7). Zijn medische situatie, die zich hiermee duidelijk niet beperkt tot zijn fysieke handicap, is dus weldegelijk precair, en een bedreiging voor zijn leven of zijn fysieke integriteit gebleken. DVZ had de psychische gezondheid van verzoeker dan ook grondiger moeten onderzoeken.

28. Gelet op bovenstaande, moet met verzoeker worden vastgesteld dat de motivering manifest onjuist is en DVZ de materiële motiveringsplicht geschonden heeft. Het verzoek van 22 november 2012 bevat nieuwe elementen die DVZ in overweging had moeten nemen. Daarenboven is uit de recente dreiging tot zelfmoord en de gedwongen opname van verzoeker als gevolg daarvan gebleken dat zijn medische toestand weldegelijk een bedreiging voor zijn leven of zijn fysieke integriteit betreft. DVZ kon dan ook niet rechtmatig besluiten dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds waren ingeroepen in het kader van het verzoek tot machtiging tot verblijf van 18 oktober 2010.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- *de materiële motiveringsplicht,*
- *artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning uit verzoekende partij allerlei theoretische beschouwingen, en houdt zij vervolgens voor dat het verzoek van 22.11.2012 elementen bevat die niet werden ingeroepen in de aanvraag van 18.10.2010 waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij op 22.11.2012 een nieuwe aanvraag om machtiging töt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet heeft ingediend, en hierbij recentere medische attesten heeft gevoegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat haar behandelend arts haar aandoeningen ernstig acht, maakt vanzelfsprekend niet dat haar aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard.

In casu vereist de wetgever heel duidelijk dat de vreemdeling, in zoverre een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen, bij een nieuwe aanvraag nieuwe elementen aanhaalt.

Inderdaad bepaalt artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet als volgt:
(...)

In casu verwijst verzoekende partij vooreerst naar het attest van 17.09.2012 van de FOD Sociale Zekerheid alsdat verzoekende partij lijdt aan een vermindering van het verdienvermogen tot een derde of minder.

Verweerder laat gelden dat het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk een aanvraag hiertoe heeft ingediend bij de FOD Sociale Zekerheid, dienst personen met een handicap, en zulk attest werd toegekend, maakt uiteraard niet dat er sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter §3, 5° van de wet bij een herhaalde aanvraag.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat er sprake moet zijn van een ziekte 'die reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het

land waar hij verblijft'. Verzoekende partij toont niet aan dat de erkenning door de FOD Sociale Zekerheid van de vermindering van het verdienvermogen er automatisch toe leidt dat er sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het is verder niet omdat dit attest pas werd afgeleverd na de eerdere beslissing van 22.02.2011, dat er sowieso sprake is van een nieuw element.

Zie in die zin:

"Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw " medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere " medische gegevens te worden aangebracht."

(R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van andere medische gegevens.

Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat in het verzoek van 22.11.2012 de omschrijving van de behandeling is opgenomen, wat niet het geval was in de aanvraag van 18.10.2010.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de vermelding van de advocaat in de aanvraag, nu deze advocaat vanzelfsprekend geen arts is. In het SMG van 13.11.2012 van Dokter A. (...) dat bij de aanvraag gevoegd was, wordt melding gemaakt van de medicatie die verzoekende partij heeft gekregen in 2010, van een hospitalisatie in 2011 en van de onbepaalde duur van de behandeling.

Verzoekende partij toont hierbij evenwel niet aan dat er sprake is van nieuwe medische elementen.

"Aangezien de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen in de eerste aanvraag en daar tevens opnieuw werd verwezen naar de problemen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van zorgen voor hun kind in Kosovo blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekers betogen dat uit het medisch getuigschrift dat zij bij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf voegden kan worden afgeleid dat de aandoening van hun zoon ernstig is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ook ernstige gevolgen kan hebben. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun tweede aanvraag; met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hier aan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag. Ten overvloed moet worden opgemerkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 17 oktober 2012 dat werd opgesteld door de gespecialiseerde arts (pediater-neuroloog) die verzoekers consulteerden wordt aangegeven dat B. H. geen medicatie dient te krijgen of enige medische behandeling nodig heeft" (R.v.V. nr. 97 273 dd. 18.02.2013, www.rw-cce.be)

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich in haar eerste aanvraag beroep heeft op het medisch attest van Dr. P. (...) dd. 11.10.2010; de arts-adviseur heeft op basis hiervan in het medisch verslag van 18.02.2011 volgende medische aandoeningen weerhouden voor verzoekende partij:

"Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 24-jarige man sinds zijn geboorte een zware fysieke handicap (bovenste lidmaat rechts + linkeroog) vertoont: de attesterende arts, dr. P. (...), beschrijft een belangrijk verlies van autonomie (atrofische rechterhand en — voorarm) (atrofisch w.z. verkleind, verschrompeld, vermagerd), een gezichtsscherpte van het linkeroog van bij benadering nul (betrokkene onderscheidt wazig voorwerpen op +1 meter), ptosis van het linker bovenste ooglid (dw.z. een afhankelijk linker bovenste ooglid) en faciale asymmetrie (dw.z. asymmetrie in het gelaat). Dr. P. (...) stelde in het medisch attest van 11/10/2010 dat het hier een chronische (sinds geboorte) onverbeterbare en ongeneesbare aandoening betreft, dat geen medische zorgen bezig waren doch dat medische behandeling voorzien werd".

Dr. P. (...) stelde in het attest dat de constante aanwezigheid van familieleden vereist was, en dat de toegankelijkheid tot de nodige zorgen in het herkomstland weinig waarschijnlijk waren. Verzoekende partij hield dan ook voor dat zij een ernstig medisch probleem kende dat behandeling vereist op het Belgisch grondgebied, en er in Armenië geen toegang was tot een adequate gezondheidszorg.

Deze aanvraag werd op 22.02.2011 ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris, met verwijzing naar het advies van de arts-adviseur van 18.02.2011 :

"Wat betreft de medische problematiek van A. H. (...): op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de arts-attaché in haar medisch verslag van 18.02.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) dat betrokkene een aandoening heeft die al sinds zijn geboorte aanwezig is. Zij stelt verder dat er geen sprake is van een evolutieve medische problematiek/gewijzigde medische toestand dewelke een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Ook de aard van de behandeling werd niet beschreven in het medisch attest. De arts- attaché concludeert dan ook dat het hier niet gaat om een actuele aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit met actuele noodzaak tot medische behandeling. De betrokkene kan ook reizen, maar hulp en aanwezigheid van familie is aangewezen. Aangezien deze beslissing ook geldt voor de moeder van betrokkene kan zij betrokkene vergezellen en hem de nodige steun verlenen" (onderlijning toegevoegd).

Hierna heeft verzoekende partij op 06.07.2011 een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 13.09.2011.

Verzoekende partij heeft vervolgens een derde aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de wet, waarbij andermaal naar dezelfde medische aandoeningen verwezen wordt, hetgeen verzoekende partij ook niet ontkent.

Verzoekende partij meent evenwel dat nu wel een behandeling vermeld wordt, doch zij verliest hierbij uit het oog dat de behandelend arts naast de vermelding van de medicatie '2010' geschreven heeft, en hierbij aldus duidelijk aangeeft dat deze medicatie in 2010 genomen werd. Tevens wordt uiterst vaag en summier melding gemaakt van een hospitalisatie in 2011, zonder dat dit verder wordt verduidelijkt, en wordt voorgehouden dat de duur van de behandeling onbepaald is.

Geenszins toont verzoekende partij hiermee aan dat zij nieuwe elementen hebben ingeroepen in de aanvraag van 22.11.2012.

Zie ook:

"De verzoekende partij en betogen dat zij bij hun derde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd een nieuw medisch attest en een aantal andere stukken ten bewijze van het risico dat zij lopen bij een terugkeer naar Armenië voegden. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun derde aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag.

De verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat het loutere feit dat zij aangaven niet akkoord te gaan met de eerdere beoordeling van verwerende partij inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in hun land van herkomst en dat zij er verwerende partij door het voorleggen van een aantal documenten wensten toe te brengen haar eerder ingenomen standpunt te heroverwegen tot gevolg heeft dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij enige dienstige inlichting aanbrachten die toelaat te besluiten dat hun situatie of de situatie in Armenië op fundamentele wijze is veranderd sedert het ogenblik dat de verwerende partij op 14 oktober 2011 hun eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt." (R.v.V. nr. 96 541 dd. 04.02.2013, www.rw-cce.be. vetschrift toegevoegd)

Terwijl verzoekende partij verder niet dienstig kan verwijzen naar een ander attest van de FOD Sociale Zekerheid, waarvan hij niet aantoonst dat hij dit attest aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft bezorgd bij de aanvraag van 22.11.2012.

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter kennis zijn gebracht bij de aanvraag.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat het verzoek van 22.11.2012 nieuwe elementen bevat met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland. Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan de vaststelling dat zij zich in haar eerdere aanvraag van 18.10.2010 ook reeds heeft beroepen op de beweerde ontoegankelijkheid van medische zorgen aldaar, hetgeen niet weerhouden werd door de arts-adviseur.

Terwijl de arts-adviseur reeds heeft vastgesteld dat verzoekende partij "een aandoening heeft die al sinds zijn geboorte aanwezig is. Zij stelt verder dat er geen sprake is van een evolutieve medische problematiek/gewijzigde medische toestand\ en verzoekende partij ook in haar laatste aanvraag voorhoudt dat de aandoening 'troubles de naissance' uitmaakt. Met een algemene verwijzing in de aanvraag van 22.11.2012 naar de situatie in Armenië, waarbij verwezen wordt naar een bron uit 2009 en 2011, toont verzoekende partij niet aan dat de situatie gewijzigd is.

In de bestreden beslissing wordt geheel terecht als volgt gemotiveerd:

"Artikel 9ter — §3 5°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald In artikel 9bis, § 2,1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Ruk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Ruk op grond van de huidige bepaling.

Op 22.02.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.10.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.10.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 22.02.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). " (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van recentere medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent immers nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Verzoekende partij voert in haar aanvraag niet aan dat er inmiddels sprake is met betrekking tot deze identieke aandoening van een gewijzigde graad van ernst, van een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist of dat er sinds de vorige aanvraag sprake is van een gewijzigde situatie wat de behandeling van deze aandoening betreft.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verzoeker blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

"Verzoekers geven aan dat verweerder algemeen zou blijven in zijn bewoordingen en meer specifiek niet aanhaalt welke precieze elementen reeds eerder werden ingeroepen. De Raad merkt in dit verband op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder stelt dat er geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 augustus 2010. Er kan worden verwacht van verzoekers dat zij kennis hebben van de elementen die zij hebben ingeroepen in het kader van deze vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden en dat voormelde motivering hen dan ook in staat stelt - zoals ook blijkt uit verzoekers hun verdere uiteenzetting - om in rechte op te komen tegen deze beslissing. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing

een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27juni2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). " (R.v.V. nr. 98.854 dd. 14.03.2013)

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

Verzoekende partij laat na om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou genomen hebben.

Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar een gedwongen opname voor observatie dd. 20.09.2013, zijnde nadat de bestreden beslissing genomen werd op 27.08.2013. aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan vanzelfsprekend niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een vermeend element dat pas nadien heeft plaatsgevonden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, RACE. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29juni 2007).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9ter inclus. Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

De uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. In deze bepaling kan niet worden gelezen dat het inroepen van elementen die bij het indienen van een vorige machtigingsaanvraag reeds bestonden, doch toen niet werden ingeroepen, eveneens onder de toepassing van deze bepaling vallen.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag van 22 november 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat er op 22 februari 2011 *“een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.10.2010”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene (werd) onderzocht”* en de verzoeker in zijn nieuwe aanvraag *“een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor(legt) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.10.2010”*.

De verzoeker laat gelden dat in de beslissing van 22 februari 2011 de gevolgen van een eventuele terugkeer naar Armenië niet onderzocht werden en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in die beslissing beperkt heeft tot de vaststelling *“dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van overname (in casu Italië) een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”*, terwijl zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 november 2012, die heeft geleid tot de bestreden beslissing, nieuwe elementen bevat met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Tevens wijst de verzoeker er op dat hij in de aanvraag van 22 november 2012 de voor hem noodzakelijke behandeling omschrijft, terwijl dit niet het geval was in de aanvraag die heeft geleid tot de beslissing van 22 februari 2011.

In de bijlage bij de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 22 februari 2011 wordt vooreerst opgemerkt dat de verzoeker *“in het kader van de Dublin-conventie aan Italië, het land van overname, (...) (dient) overgedragen te worden”*. Deze beslissing bevat geen enkel motief met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste behandeling in Armenië. Meer nog, er wordt overwogen dat *“de aard van de behandeling (...) niet (werd) beschreven in het medisch attest”*. In het advies van de geneesheer-attaché van 18 februari 2011 wordt meer gepreciseerd dat het niet duidelijk is over welke behandeling het gaat en of het een noodzakelijke medische behandeling betreft. In de bijlage bij de beslissing van 22 februari 2011 wordt tenslotte besloten dat *“er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het land van bestemming, Italië”* en dat derhalve niet blijkt dat de verzoeker lijdt *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname”* en dat er bijgevolg *“geen bewijs aanwezig (is) dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”*.

Daartegenover staat dat in de machtigingsaanvraag van 22 november 2012, die heeft geleid tot de bestreden beslissing, wordt uiteengezet dat de verzoeker *“voor de rest van zijn leven gepaste verzorging en begeleiding, zoals fysiotherapie, nodig (heeft)”* en dat de voor hem noodzakelijke zorg niet kan worden voorzien in zijn land van herkomst, met name Armenië, nu het weinig waarschijnlijk is dat hij *“in Armenië (...) voldoende toegang zou hebben tot de medische en psychologische begeleiding waaraan hij (steeds meer) nood heeft”*. Tevens werd in het standaard medisch getuigschrift van 13 november 2012, opgesteld door de behandelend geneesheer, dr. A. (...), en gevoegd bij de aanvraag van 22 november 2012, gewag gemaakt van een medicamenteuze behandeling met sirdalud, virgan en maxidex.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat de behandelend geneesheer in voornoemd standaard medisch getuigschrift van 13 november 2012 naast de vermelding van de medicatie ‘2010’ geschreven heeft en dat hieruit blijkt dat de medicatie reeds in 2010 genomen werd. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat om toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, het moet gaan om elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. *In casu* toont de verwerende partij niet aan dat de

omstandigheid dat de genoemde medicatie reeds genomen werd ten tijde van de aanvraag die heeft geleid tot de beslissing van 22 februari 2011, bij deze aanvraag ook werd ingeroepen. Daargelaten de vraag of de gemachtigde zich voor de vergelijking tussen de elementen uit de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing en de elementen uit de vorige aanvraag van 18 oktober 2010 mag steunen op de omschrijving van de behandeling door de advocaat van de verzoeker in de machtigingsaanvraag, diende de gemachtigde in ieder geval na te gaan of de medicatie die de verzoeker blijkt het standaard medisch getuigenschrift sedert 2010 neemt, in zijn land van herkomst, met name Armenië, toegankelijk en beschikbaar is. De omstandigheid dat de aandoening van de verzoeker sinds zijn geboorte aanwezig is en geen evolutieve medische problematiek behelst, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog voorhoudt dat de verzoeker met een algemene verwijzing in de aanvraag van 22 november 2012 naar de situatie in Armenië, waarbij verwezen wordt naar een bron uit 2009 en 2011, niet aantoonde dat de situatie gewijzigd is, toont zij niet aan dat dit element reeds werd ingeroepen in de vorige aanvraag van 18 oktober 2010 om machtiging tot verblijf en reeds werd onderzocht voor het nemen van de beslissing van 22 februari 2011 waarbij die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Waar de verwerende partij doorheen de verweernota tenslotte nog verwijst naar tal van arresten van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker genoegzaam heeft aangetoond dat de elementen die werden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, met name de medische behandeling van de verzoeker en de toegankelijkheid en de beschikbaarheid ervan in zijn land van herkomst, te weten Armenië, niet werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 18 oktober 2010 om machtiging tot verblijf die met de beslissing van 22 februari 2011 ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet in zoverre erin wordt gesteld dat in de beslissing van 22 februari 2011 *“de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werd) onderzocht”*.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige grieven uit het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden dienen deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN